

„Risipitorul de frumuseți”

(Daniela Caraman Fotea, 6 iunie 2006)

Tudor Gheorghe s-a aflat din nou, ca menestrel, în prim planul show-bizz-ului. Fără a fi părăsit vreodată topul oficial sau neoficial al preferințelor. A fost și este o prezență aparte în contextul muzical autohton. A fost și este, probabil va rămâne un PERSONAJ de notorietate în galeria actricească națională, fără a fi aparținut unui teatru din capitală. Crezul său de artist a fost acela de a valorifica și spiritualitatea poetică românească grație comunicării muzicale. Cu proiecte ample care derulează o istorie a literaturii române prin cântec – încă de la primul recital din decembrie 1969 – „Menestrel la porțile dorului” și de la primul disc eponim, best seller în 1970.

Tudor Gheorghe a avut o contribuție notabilă în definirea Cenaclului „Flacăra”, părăsit în momentul transferării spectacolelor pe stadioane. Dar discurile au continuat să se vândă în tiraje remarcabile – cu atât mai mult în perioada interdicției apariției de show, 1987, lăsându-i-se permisiunea de a ieși pe scena de teatru, numai la Craiova. Mai apoi, săli ample – asemeni celei a Palatului – se umpleau până la refuz când hotăra să-și comunice mesajul. Discurile i s-au succedat unul după celălalt, însoțite de premii. Notez că artistul este și un preferat al diasporei – pe trei continente. Care să fie cauza neobișnuitului succes?

Tudor Gheorghe are înainte de toate, o știință, un instinct al textului poetic. Alege versuri perene, cu semnificație și metaforă de impact asupra ascultătorului, indiferent de apartenența socială sau instruirea acestuia. „Îmbracă” poezie populară sau elite ale literaturii culte în sunet simplu, chiar foarte simplu, adeseori izbutind formula șlagărului. A prins moda omului cu chitara, a fost susținut prin orchestrații de profesioniști, ajungând chiar și la formula colaborării cu aparate vocal simfonice ample. Dar, peste toate, cred eu, are vocația rostirii cuvântului vorbit sau cântat, în infinite nuanțe, modulate pe stările sufletești pure, general umane, asemeni celor din tragediile antice. Le stăpânește, le colorează prin inflexiuni savante, transmite emoția și un dramatism, o revoltă mocnită, o neliniște transparentă, lansând sugestia întrebărilor existențiale, pentru al căror răspuns are întoarceri către sine dar și asupra publicului său: filosofii – ca terapie, cu efect adeseori inezizabil, dar activ. Numindu-se pe el însuși „risipitorul de frumuseți”. Demersul lui a trecut rampa, asupra tuturor celor care l-au căutat la Sala Palatului, unde s-a desfășurat un maraton cu 200 de cântece și 50 de poezii, cântate, rostite de Tudor Gheorghe.

Acum la trecerea în anii '60 ai vieții sale, gândesc ascultându-l: începutul maturității este mai prețios decât sfârșitul tinereții.